

er Udgiften 12 Kr. 15 Øre for hvert Individ, og hvis man medregner de Udgifter, som, hvis de forelaatte Forslag til Befæstninger og Flaadens Udvikling vedtages efter deres Indhold, skulle udredes i Regnskabsaaret 1887—88, vil Udgiften stige til over 15 Kroner pr. Individ. Naturligvis kunne disse Beregninger ikke gjøre nogen Fordring paa at være fuldstændig nøiagtige, der kan maaste tvistes, om der er regnet nogle faa Ører for meget eller for lidt, men det tør jeg paastaa at i Hovedsagen kommer de Sandheden saa nær, navnlig hvad Sammenligning med Udlandet angaar, som det for Die-medets Skyld overhovedet kan forlanges. Hvad Folkemængden angaar, har jeg laet den sidste Folketælling her i Landet til Grund for Danmarks Bedkommende, og for Thykland Folkemængden paa det samme Tidspunkt. Villige vil jeg bemærke, at jeg afviger i min Beregning fra den Beregning, der er gjort af Udvalgets Mindretal i den Henseende, at jeg ikke har medtaget de militære Pensioner, fordi jeg ikke har medregnet disse militære Pensioner for Thylands Bedkommende. Søvrigt stemmer min Beregning for Danmarks Bedkommende med den, som det ærede Mindretal har gjort. Hvad der under alle Omstændigheder staar fast, det er, at Militæruddgiften her i Landet, dersom der i de kommende Aar skal udredes saa meget, som der er foreslaaet af Regjeringen, vil løbe op til omtrent 15 Kr. for hvert Individ, medens de i Thykland kun udgjøre 9 Kr.; de ville komme til at staa meget nær ved de Udgifter, der udredes i de Lande, som anvende allermeest her i Europa til Militærvæsen, nemlig de rige Lande, England og Frankrig. Det forekommer mig vel, at det maa være tilladt at opkafe det Spørgsmaal, om det ikke er exorbitant; og det bliver foreslaaet paa en Tid, da vort Land lider under et haardt økonomisk Tryk, da Landets Velstand øiensynlig er aftaget, uden at det kan siges, at der er nogen egentlig Udset til Forbedring i Tilstanden, og som Følge deraf Statens Indtægter ere i Aftagen, hvad der navnlig ses paa Toldindtægterne, som allerede i Fjor var noget mindre end det foregaaende Aar, men som i Aar ville blive betydelig mindre. Nu veed jeg vel, at man vil sige: Ja, men vi have den store opsparede Kassebeholdning, den henviser man til, men hvad har denne Kassebeholdning i Virkeligheden for en Betydning lige overfor det store Deficit, som findes paa det Finantslovsforslag, som nu er os forelagt. Med et saadant aarligt Deficit, som det der foreslaas, paa dette Lovforslag, vil det sandelig ikke

være mange Aar, forinden denne Kassebeholdning vil være opbrugt, og det selv om en saadan Befæstning ikke anlægges, og hvor meget mere da ikke, naar en saadan Befæstning skulde gennemføres; og naar denne Kassebeholdning er opbrugt, hvad saa? Naar først de aarlige Udgifter have naaet en vis Størrelse, veed Enhver, hvor vanskeligt det er at faae dem struede tilbage igjen, og, som det blev bemærket af den ærede sidste Taler, vi have jo meget Andet at bruge Penge til, end til Militærvæsen. Det er jo Noget, der idelig og idelig er blevet sagt, at der er saa overordentlig Meget at gjøre her i Landet, hvortil Statens pekuniære Hjælp udkræves, men hvorledes skal det kunne ske, naar vi slet ikke vil holde til Raade med vore Resourcer? Nei, det vil der slet ikke kunne blive Tale om, hvis man vil gaa frem paa den Vej, som det nu synes at man agter at gaa frem paa, hvis man vil lade alle vore Resourcer opsluges af militære Udgifter. Jeg er overbevist om at det vil i sin Tid vise sig at være en Kræftskade, som vil være ødelæggende for Landet. — Og dersom der saa endda var nogen almindelig Enighed i Folket om, at man burde sætte al sin Kraft ind paa denne Befæstningsaag, men skjøndt jeg ganske vist veed at Befæstningsagen har mange Venner, saa er det dog ligesaa vist, at den har ikke faa men overmaade mange Fjender, og det ikke blot iblandt Regjeringens Modstandere, men ogsaa blandt dens Tilhængere. Kan det da virkelig under saadanne Omstændigheder være rigtigt, om man med al Magt vil søge at forcere denne Sag igjennem? Ja, man vil vel sige: det, der her foreligger, er jo kun et Forslag, som er forelagt til Vedtagelse eller Forkastelse, og hvad Landstinget voterer i den Henseende, vil jo ikke være afgjørende. Men kan Landstinget virkelig, tør Landstinget virkelig berolige sig ved dette Ræsonnement under de Omstændigheder, hvorunder vi nu befinde os? Da denne Sag var for her i Thinget for 5 Aar siden i Aaret 1882, var det kun et Mindretal i det da nedsatte Udvalg, der fuldt ud sluttede sig til Regjeringens Forslag. Flertallet var derimod af den Mening, at man dog burde betænke sig paa at slaa det fast, at Njøbenhavn skulde befæstes fra Landtiden; men der var Udskillige, som mente, at det dog vilde være det Rigtigste, om Landstinget fremmede Sagen i den Form, hvori den var forelagt af Regjeringen, fordi, som man sagde, det ikke kunde anses for ønskeligt, at Initiativet til Indskrænkninger i Lovforslaget blev taget fra Landstingets Side. En lignende Tanke gjorde sig ogsaa gjældende hos